

Odjeci

2015. 2016.

Zbornik literarnih radova učenika osnovnih škola

Zagreb, lipanj 2016.

Nagrađeni učenici i učitelji

1. NAGRADA

Sigurni u igri skrivača

NIKOLA VUKUŠIĆ, 7. r.
OŠ „KANTRIDA“, RIJEKA
učiteljica: Nikolina Šojat

2. NAGRADA

Dalmatinske balade

RIA IVANDIĆ, 8. r.
OŠ O. PETRA PERICE, Makarska
učiteljica: Marina Srhoj

3. NAGRADA

Lucija plus Ante

LUCIJA MALČIĆ, 6. r.
IV. OSNOVNA ŠKOLA, Bjelovar
učiteljica: Slobodanka Martan

PRIMORSKO-GORANSKA ŽUPANIJA

1. NAGRADA*Sigurni u igri skrivača*

Skrivam se ja, skrivaš se i ti, skrivamo se gotovo svi. Ponekad su nam potrebne samo naočale malo širega okvira de se sakrijemo od drugih i prođemo neopaženo, tajnovito, tiho. Zar se to čovjek od čovjeka skriva? Zašto? Nisu li ljudi upućeni jedni na druge? Jesu, ali iz nekih, njima znanih, razloga često mijenjaju izraze svojih lica i postaju drugačiji.

Kada na terasi ugledamo dosadnu susjedu tugu ili, pak, na putu do posla sretnemo staroga poznanika zvanog strah, tražimo izlaz i pronalazimo ga u igri skrivača. Odjednom se vratimo u djetinjstvo i ta nam igra, iako smo je davno prerasli, postaje zanimljiva. Tako jednostavna igra, a uspijeva riješiti naš problem *dobre slike*. Važno je ljudima pokazati samo dobru stranu sebe. Ni slučajno ne bi bilo dobro da pokažemo iskrene osjećaje jer netko bi njihovu pojavnost mogao zloupotrijebiti. Bojimo se da nas drugi ne procijene kao slabe i ranjive. I zato hrabro koračamo u oklopima nesalomljivih vojnika, a u nama nemir.

Bića smo jedinstvena, neponovljiva i posebna. Satkani smo od iskrenih emocija, koje sakrivamo, potiskujemo, gušimo. Zašto to činimo? Nisu li upravo one potvrda čovjeka kao najuzvišenijeg bića? Plačimo, smijmo se, ljubimo i bjesnimo. Rastrgajmo sve oko sebe i budimo razodjeveni pred životom, pred svim njegovim oblicima, izazovima i pred samim sobom. Budimo razodjeveni i kad osjećamo strah ili tugu jer i oni su dio nas. Kad ih prihvatimo kao svoje suputnike i započnemo borbu s njima, drhtat će cijelo naše biće od osjećaja života i, naravno, sreće. Naučimo li ovako živjeti i suočimo li se i sa svojim slabostima, onaj nemir u duši će nestati, zavladat će mir i znat ćemo da smo nesavršena, ali jedinstvena i neponovljiva bića koja nose veliko ime čovjeka.

NIKOLA VUKUŠIĆ, 7. r.
OŠ „KANTRIDA“, Rijeka

SPLITSKO-DALMATINSKA ŽUPANIJA

2. NAGRADA*Dalmatinske balade*

Duga obala. Šljunak u plićaku. Svjetluca pa se prevrće preko valića. Miješa se i šuška. Zvuk miliji od najmilije uspavanke. Bijelo na površini kao snijeg na sjeveru. Morska pjena. Izdvoji se pokoji oblutak, zabljesne pokoja ribica. Skoči pa zaroni brže od misli. Širi se prsten, nestaje na površini.

Pružiš nogu, dotakneš more. Blaženstvo Jadrana.

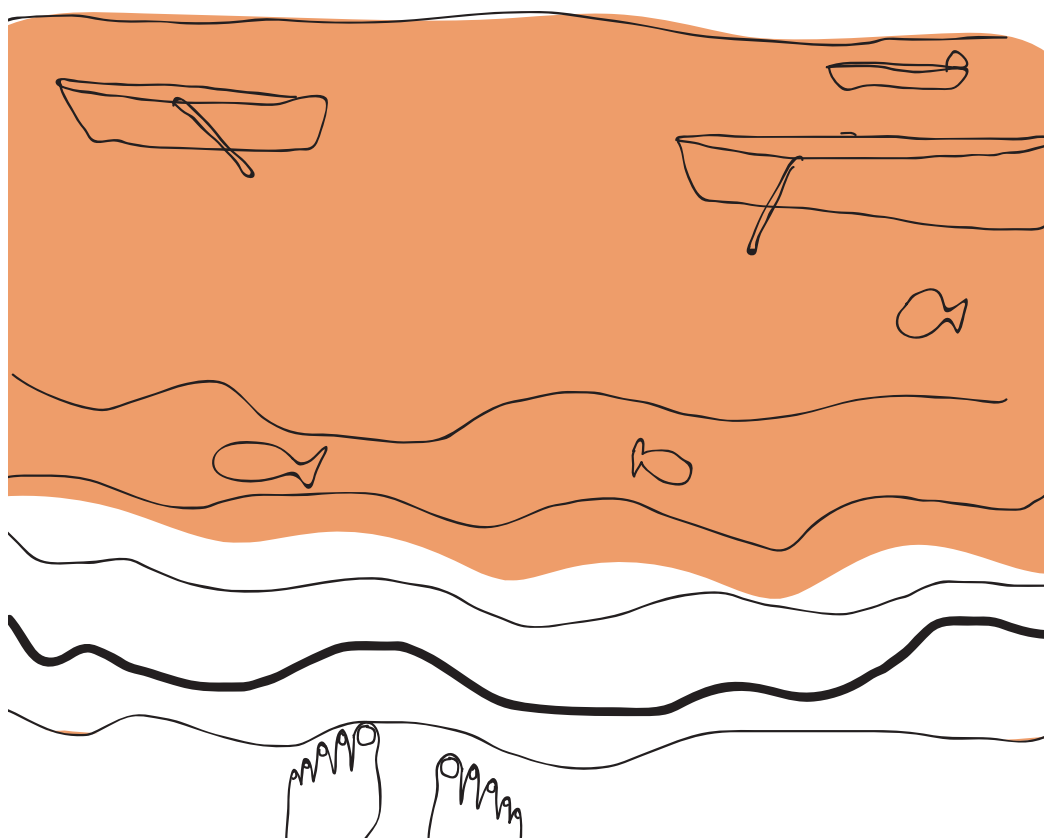
Južina. Skupili se oblaci. Sivi i teški, daleki i beznadni. Valovi poskakuju poput mladih jelenova. Ljuljaju se brodice.

Oluja. Zavlada nemir, ne da mrtvima spokoj ni živima san. Kiša; pljusak. Kao najjače topovlje napala je more.

Zora. Plavi se nebo, nestade oblaka. Pobjegli kao miševi od mačke. Na moru sjene; sivo pa modro. Iznad glave razlijeva se kao boja po platnu. Biokovo. Stijena i krš. Pjeva biokovsko zvonce ljubičaste tonove uz pokoji krik galeba. Pogled stvara najljepšu melodiju. Biokovo, velika mati bdije nad Rivijerom. Čuva i sluša.

Onda opet dolje. Savila se maslina, ponijeli je teški plodovi. Užario se dalmatinski kamen. Izišla je mala gušterica. Otvaraju se ponistre. Zapjevala klapa dalmatinske balade.

RIA IVANDIĆ, 8. r.
OŠ O. PETRA PERICE, Makarska

BJELOVARSKO-BILOGORSKA ŽUPANIJA

3. NAGRADA*Lucija plus Ante*

I toga dana bilo je uzbudljivo. Čak uzbudljivije nego inače.

Moj se pogled kretao po učionici. Malo je trčkarao, a malo se i odmarao. Zavlacio se i pod klupe da vidi tko lijepi žvakaće, a kad mu je i to dosadilo, opet je jurio učionicom. Onda se zaustavio na prvoj klupi. Bila je išarana, ali je dobro vidio da piše *Lucija plus Ante*. Ante? Baš! Tko bi se u Antu zaljubio? I, tko je to napisao? A onda se iz treće klupe zaletjela žuta grudica papira. Pogled je želio pročitati što piše, ali je papirić pao predaleko, a i zazvonilo je. Trebalo je otvoriti bilježnicu i ponoviti lekciju, ali pogledu je bilo ljepše na igralištu. Snijeg je padao na ljuljačke i na novi vrtuljak. Zbilja bi bilo lijepo biti na igralištu.

Prenulo me struganje stolaca po podu, pa tišina. U učionicu je ušla učiteljica i pozdravila. Zatim je stala, sagnula se, podigla onaj papirić koji je maloprije letio razredom i bacila ga u koš za smeće. Nikada se neće saznati što je napisano na papiriću, uzdahnula sam.

A onda se čulo kucanje i u učionicu je ušao on! Došao je posuditi kredu za učitelja Jurića. Moj se pogled uvukao u njegovu kovčavu kosu. A onda su se pred njim, naslonjena na klupu, našla učiteljčina leđa u debeloj ljubičastoj vesti iz koje je s rukava visio bijeli končić. Zatim se začulo kako se vrata otvaraju, zaškripe i zatvaraju. On je otišao, a ja sam jedva dočekala kraj sata.

Pod svakim sam ga odmorom tražila, ali ga nisam našla. Srela sam se i s pogledom učitelja Jurića, ali onog *dečka* nije bilo. A, kako sutra počinju zimski praznici, neću ga vidjeti do drugog polugodišta.

Kad je zvonilo za kraj posljednjeg sata, navukla sam svoju vunenu kapu s *flekrom*, pojela ostatak peciva *od hrenovke s pecivom* i krenula kući. Snijeg je padao u velikim rijetkim pahuljama, ali se topio na pločniku. Moj je pogled preskakao lokvice vode, a jezik je lovio pahuljice.

„Oš da ti pomognem nosit torbu?“ čula sam Antin glas iza sebe.

Moj se jezik brzo uvukao, a pogled pobjegao na čizmice. Ubrzala sam hod praveći se da ga nisam čula. Ali i Ante je ubrzao. Onda sam ja naglo stala, sagnula se i pretvarala sam se da vežem cipele. Ali i Ante se sagnuo i pitao:

„Oš da ti pomognem?“

E, sad me stvarno bilo sram i sigurno sam se jako zacrvenjela, kao nikad u životu, i to ne zbog Ante, nego zbog toga što uopće nisam imala vezice. A ni moj me pogled nije slušao. Skakao je čas na Antu, čas na nepostojeće vezice. Na kraju sam se uspravila. Ante je učinio isto. Pogledala sam ga i on je pogle-

dao mene. Iz pogleda sam zaključila da je Ante zaljubljen do očiju, ili ušiju. Svedjedno je jer su gotovo u istoj ravnini.

„Oš da se grudamo sutra?“ pitao me Antin topao glas.

Moja baka kaže: „Kad nema Đure, dobar je i Andrija.“ A dečka s kredom neće biti do drugog polugodišta. Dakle...

„Može“, rekla sam. „Sutra odmah poslije doručka.“

„Ovo je za tebe“, pružio mi je Ante žuti papirić i skrenuo u svoju ulicu. Bio je to isti onaj žuti papirić koji je bio na podu u učionici. Ante ga je izvadio iz koša! Blijak! Ali moj je pogled žurio na čitanje. I ugledao je *Lucija plus Ante*. U crvenom srcu. Baš pravilno nacrtano srce, reklo je moje srce. I isti rukopis kao na prvoj klupi u učionici!

Ubrzo srce više nije bilo pravilno jer je snijeg smočio papir i boja se zamrljala. Gurnula sam papir u džepić na torbi i požurila kući. Ove praznike ništa neće zamrljati. Sutra me čeka grudanje s Antom.

LUCIJA MALČIĆ, 6. r.
IV. OSNOVNA ŠKOLA, Bjelovar

